

Értünk halt meg

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 17:22-23; Márk 9:30-32; János 19:1-30; Róma 6:23; 1Korinthus 1:18-24; Jelenések 13:8

„És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemelgetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:14-15).

Mondják, hogy a halált és az adót nem kerülhetjük el, persze ez nem teljesen igaz. Vannak, akik kikerülnek az adófizetést, a halál elől azonban nem menekülhetnek. Talán néhány évvel kitolhatjuk a véget, de az előbb-utóbb eljön. Mivel tudjuk, hogy az igaz és a gonosz halottak először mind ugyanoda jutnak, a feltámadás reménye felbecsülhetetlen érték a számunkra. Ahogy Pál fogalmazott: ennek reménye nélkül *„Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát”* (1Kor 15:18) – amit furcsa lenne mondani, ha már ott sürgölődnének a mennyben, Isten színe előtt.

Krisztus feltámadása a hitünk középpontja, mivel ez a garanciája a mi feltámadásunknak. Mielőtt Ő feltámadt, természetesen neki is meg kellett halnia. Ezért imádkozott így a Gecsemánében, amikor gyötörödvé gondolt közelgő halálára: *„Most az én lelkem háborog, és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától? De hiszen ezért az óráért jöttem”* (Jn 12:27, ÚRK). A halála volt a cél, amiért jött.

Ezen a héten Krisztus halálára összpontosítjuk a figyelmünket és arra, hogy ez mit jelent az örök élet ígérete szempontjából.

„E VILÁG ALAPÍTÁSA ÓTA”

Olvassuk el ApCsel 2:23, 1Pt 1:19-20 és Jel 13:8 verseit! Mit jelent az, hogy Krisztus „megöletett e világ alapítása óta”?

„Annakokáért imádják őt a földnek minden lakosai, akiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, amely a Bárányé, aki megöletett, a világ alapítása óta” (Jel 13:8). Számunkra itt az a legfontosabb, hogy „megöletett, a világ alapítása óta”. Ezt természetesen szimbolikusan kell érteni (*A jelenések könyve* nagyrészt tele van szimbólumokkal), mert Krisztust csak évezredekkel a föld teremtése után feszítették keresztre. Ez a vers azt fejezi ki, hogy már a világ teremtése előtt elkészült a megváltási terv, aminek a központja Jézusnak, Isten Bárányának a kereszthalála.

Tit 1:2 üzenete értelmében mióta van érvényben a megváltási terv, amelynek Krisztus halála a középpontja?

„Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre... A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13-14. o.).

Ezt a tervet Isten először az Éden kertjében nyilatkoztatta ki Ádámnak és Évának (1Móz 3:15, 21), és az Ótestamentum idején minden véres áldozat ennek volt az előképe. Ábrahám hitpróbájakor például Isten egy kost biztosított, hogy a pátriárka azt áldozza fel Izsák helyett (1Móz 22:11-13). Ez a kos még világosabb előképe annak, hogy Krisztus engesztelő kereszthalála helyettes áldozat volt.

Az egész megváltási terv középpontja Jézus helyettes halála. Évszázadokon át azt szimbolizálta minden egyes állatáldozat, hogy Jézus „Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29).

Az állatáldozatok borzalmasak, véresek voltak. Azt fejezték ki, hogy Krisztus helyettünk vállalta a halált, és ilyen rettenetes volt a bűn ára. Miért éppen ez volt a lényeg?

KRISZTUS ELŐRE BEJELENTI KERESZTHALÁLÁT

Hogyan reagáltak a tanítványok arra, amikor Jézus megjövendölte, miként fog szenvedni és meghalni? Mit tanulhatunk ebből az esetből a Szentírás félreértésének veszélyeiről?

Mt 16:21-23 _____

Mt 17:22-23; Mk 9:30-32; Lk 9:44-45 _____

Lk 18:31-34 _____

Jézus azért született és élt, hogy meghaljon. Minden egyes lépésével közelebb került a Golgota keresztség történt hatalmas engesztelő áldozatához. Küldetésének teljes egészében tudatában volt, nem engedte, hogy bármi vagy bárki eltántorítsa attól. Valójában „az egész élete kereszthalálának bevezetője volt” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. 382. o.).

Földi szolgálatának utolsó évében Jézus egyre világosabban beszélt a tanítványainak közelebbi haláláról, akik azonban úgy tűnik, hogy nem voltak képesek és készek elfogadni kijelentéseinek valóságát. A Messiás szerepéről alkotott hamis elképzeléseik miatt el sem tudták képzelni, hogy Jézus meghaljon Messiásként. Röviden: félrecsúsztott teológiai értelmezésük szükségtelen fájdalomba és szenvedésbe sodorta őket.

Jézus már korábban kijelentette Nikodémusnak: „*És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3:14-15). Cézárea Filippiben elmondta a tanítványainak, hogy „*Jeruzsálemben kell mennie, és sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, és harmadnapon feltámadnia*” (Mt 16:21, ÚRK).

Jézus újból beszélt a tanítványainak a haláláról és feltámadásáról, amikor titokban áthaladt Galileán (Mk 9:30-32), majd pedig utolsó jeruzsálemi útján is (Lk 18:31-34). A tanítványok nem hallgattak rá, mert nem azt mondta, amit hallani akartak. Milyen könnyen tehetjük mi is éppen ezt!

Az emberekben, leginkább Isten kiválasztott népében hamis elképzelések éltek a Messiás első eljöveteléről. Ma milyen hamis elgondolások vannak Jézus második adventjével kapcsolatban?

„ELVÉGEZTETETT!”

Olvassuk el Jn 19:1-30 szakaszát! Mi a fő üzenete Jézus kijelentésének, hogy „Elvégeztetett”?

Végül eljött a kritikus idő Krisztus, az emberiség és az egész világmindenség számára. Jézus mély agóniában küzdött a sötétség erőivel. Lassan haladt át a Gecsemáné kerten, kiállta az igazságtalan ítéletet, majd felment a Golgota hegyére. Gonosz angyalok próbáltak erőt venni rajta. Amikor a keresztén függött, a főpapok, az írástudók és a vének gúnyolták: „*Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk néki*” (Mt 27:42). Le tudott volna szállni a keresztről Krisztus, megmenthette volna magát? Igen, képes lett volna rá, de nem akarta megtenni. Az egész emberiség iránti – beleértve a csúfolódókat is – feltétel nélküli szeretete miatt nem adhatta fel. Valójában „a gúnyolódók megmentéséért is haldoklott éppen. Nem szállhatott le a keresztről megmenteni magát, mert nem a szögek szorították oda, hanem az akarata, hogy megmentse őket” (Alfred Plummer: *An Exegetical Commentary on the Gospel According to S. Matthew*. London, 1910, Elliot Stock, 397. o.). Krisztus itt a szenvedésével aratott diadalt Sátán birodalma felett, noha éppen Sátán volt a felbujtója a kereszthez vezető eseményeknek, így Júdás árulásának is (Jn 6:70; 13:2, 27). „Az evangélista nem próbálja elmagyarázni, hogyan, de Jézus halála valamilyen módon egyszerre volt Sátán tette és az, amely által Jézus legyőzte Sátánt” (George E. Ladd: *A Theology of the New Testament*. jav. kiad. Cambridge, UK, 1994, Lutterworth Press, 192. o.). Amikor Krisztus felkiáltott a kereszten: „*Elvégeztetett!*” (Jn 19:30), nemcsak azt fejezte ki, hogy a gyötrelme véget ért, hanem főképpen ezt: megnyerte az óriási, kozmikus, történelmi küzdelmet Sátánnal és gonosz erőivel szemben. „Az egész menny ujjongott az Üdvözítő győzelmén. Sátán vereséget szenvedett és tudta, hogy birodalma elveszett” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 666. o.). Nem könnyű felfogni ezt a meghökkenítő ellentétet: Isten Fia a legszörnyűbb megaláztatásával aratta a leghatalmasabb és legdicsőségesebb győzelmet értünk és az egész világmindenségért.

Gondolkodjunk el azon, hogy milyen rettenetes is a bűn, ha Krisztusnak a halálával kellett engesztelést szerezni érte! Ezek szerint tehát mennyire értéktelenek a mi tetteink abból a szempontból, hogy érdemeket szerezhetnénk Isten előtt? Vajon még mit adhatnánk hozzá ahhoz, amit Krisztus elvégzett értünk? Beszéljessünk a válaszunkról szombaton a csoportban!

ÉRTÜNK HALT MEG

Mit vitt végbe értünk Krisztus a halálával? Mit tanítanak erről Jn 3:14-18 és Róm 6:23 versei?

Amikor Jézus a Jordán folyóhoz ért, hogy megkeresztelkedjen, Keresztelő János így szólt: „*Ímé az Istennek ama b^áránya, aki elveszi a világ b^űneit*” (Jn 1:29). Kijelentésével úgy mutatott Krisztusra, mint aki Isten B^áránya, minden őszinte őszövetségi áldozat órá mutatott előre. Pusztán az állatáldozatok nem törölhették el a b^űnöket (Zsid 10:4). Csak feltételesen biztosították a b^űn bocsánatot, minden Krisztus keresztáldozatának az érvényességén múlt. „*Ha megvalljuk b^űneinket, h^ű és igaz, hogy megbocsássa b^űneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól*” (1Jn 1:9).

Minek a reménységét találjuk Jn 3:16-17 verseiben, főként ha érezzük, hogy valójában ítéletet érdemelnénk amiatt, amit elkövettünk?

Gondoljunk bele, hogy mit jelent mindez! Jézus, aki megteremtette a kozmoszt (Jn 1:1-3), b^űnért való áldozatként ajánlotta fel önmagát mindannyiunkért, hogy mi ne kerüljünk kárhoztatás alá azért, amiért valóban megérdemelnénk az ítéletet. Ez az evangélium nagyszerű ígérete. Jézus Krisztus kijelentette: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta*” (Jn 3:16, ÚRK), hogy meghaljon értünk. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy Krisztus önként áldozta fel magát értünk (Zsid 9:14). Luther szerint a kereszt volt „az az oltár, amin [Krisztus] elégett a szívében lobogó végtelen szeretet tüzében, amikor az Atya előtt bemutatta testének és vérének élő, szent áldozatát, odaadó közbenjárással, hangos kiáltással és forró, áradó könnyekkel (Zsid 5:7)” (Luther’s Works. 13. köt. St. Louis, MO, 1956, Concordia Publishing House, 319. o.). Krisztus halála „*egyszer s mindenkorra*” (Zsid 10:10), „*mindörökre*” (Zsid 10:12) történt, mert az Ő áldozata mindenre elegendő és soha nem veszít erejéből. Ez azonban még nem minden! „Ha csak egy lélek fogadta volna el kegyelmének evangéliumát, Krisztus akkor is vállalta volna a nehéz életet, a megaláztatást és a szégyenteljes halált, hogy megmentse azt az egyet. Ha f^áradozásunk által egyetlen ember jó útra tér és alkalmas lesz az Úr országára, nincs-e okunk az örvendezésre” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 84. o.)?

Olvassuk el újból Jn 3:16 versét úgy, hogy a „világot” és a „valaki” szavak helyett a saját nevünket mondjuk! Hogyan tanulhatjuk meg önmagunkra vonatkoztatni ezt a nagyszerű ígéretet percről percre, főleg akkor, ha kísértést érzünk a b^űnre?

A KERESZT JELENTŐSÉGE

Olvassuk el 1Kor 1:18-24 szakaszát! Mit mond Pál a keresztről, és hogyan állítja szembe a „világ bölcsességével”? Miért különösen fontos a kereszt üzenete ma, amikor „a világ bölcsességében” dominál a „materializmus” (az eszme, ami szerint minden csupán anyagi természetű, vagyis nincs helye benne Istennek, sem a természetfeletinek)?

Krisztus keresztje az üdvösség történetének igazi középpontja. „Az örökkévalóságban sem lesz felmérhető annak a szeretetnek a mélysége, amely a Golgota keresztyén megnyilatkozott. Ott egymással szemtől szemben állt Krisztus végtelen szeretete és Sátán határtalan önzése” (Stephen N. Haskell: *The Cross and Its Shadow*. South Lancaster, MA, Bible Training School, 1914, v. o.).

Amikor Krisztus megadóan feláldozta önmagát váltságul az emberiségért, Sátán nagy önzésében szenvedést és gyötrelmet árasztott rá. Krisztus nem természetes halállal halt meg, ami minden emberre vár, hanem a második halállal, hogy azt senkinek ne kelljen elszenvednie, aki Őt elfogadja. A kereszt jelentőségével kapcsolatban több fontos pontot észben kell tartanunk. Először is a kereszten nyilvánult meg leginkább Isten igazsága a bűnnel szemben (Róm 3:21-26). Másodszer a kereszt a legfőbb kinyilatkoztatása Isten szeretetének a bűnösök iránt (Róm 5:8). Harmadszor a kereszt hatalmas erőforrás, ami megtöri a bűn láncait (Róm 6:22-23; 1Kor 1:17-24). Negyedszer a kereszt az egyetlen reményünk az örök életre (Jn 3:14-16; Fil 3:9-11; 1Jn 5:11-12). Ötödször pedig a kereszt az egyetlen ellenszer, nehogy valaha újabb lázadás törjön ki a világegyetemben (Jel 7:13-17; 22:3).

A „világ bölcsességével” egyet sem fedezhetünk fel a kereszttel itt említett fontos elemei közül, ellenkezőleg! A világi bölcsesség előtt, ami általában nem ismeri el a legnyilvánvalóbb igazságot, a Teremtő létét (lásd Róm 1:18-20), a keresztről szóló beszéd most is „bolondságnak” számít, épp úgy, mint akkor. Görögül a bolonság *mória*, ezt a szót alkalmazták annak kifejezésére, hogy a „világi bölcsesség” szerint a keresztről való beszéd „bolonság”.

A világi bölcsesség nem ismeri el Jézust, sem az üdvösséget, amit helyettünk vállalt kereszthalála folytán felkínál.

A „világi bölcsesség” sok értéket kínálhat, aminek azonban semmiképpen nem szabad megzavarnia a Jézusba és „az igehirdetés bolondsága által” (1Kor 1:21) közvetített üzenetbe vetett hitünket!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Gecsemáné” c. fejezet, 590-601. o.; „Golgota” c. fejezet, 649-665. o.; *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Bűnbánat” c. fejezetből 21. o.

„Láttam, hogy az egész menny érdekelt az üdvösségünkben, és mi lehetnének közömbösek? Vajon viselkedhetünk nemtörődöm módon, mintha lényegtelen dolog volna, hogy üdvözülünk vagy elveszünk? Figyelemre se méltassuk az értünk hozott áldozatot? Vannak, akik ezt tették. Semmibe vették a felajánlott kegyelmet, amiért Isten szigorúan tekint rájuk. Isten Lelke nem szomorkodik folyton, elhagyja az embert, ha még tovább szomorítja. Miután Isten minden tőle telhetőt megtett annak megmentéséért, aki viszont az életével azt bizonyítja, hogy figyelemre sem méltatja a Jézus által felkínált irgalmat, az ember drágán megfizet, halál lesz az osztályrésze. Rettenetes halált hal, mert éreznie kell azt a gyötrelmet, amit Krisztus állt ki a kereszten, hogy megszerezze neki a megváltást, amit ő elutasított. Akkor fog rádöbbenni, hogy mit veszített el – az örök életet és a romolhatatlan örökséget. Az ember értékét mutatja az a hatalmas áldozat, amit Jézus a megmentéséért hozott. Amikor egy drága lélek elvész, örökre elvész” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 1. köt. 124. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „Mert lehetetlen, hogy a bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket” (Zsid 10:4). Tehát hogyan juthattak üdvösségre az Ószövetség idején élők? Hogyan segít ezt megérteni a hitelkártya hasonlata – amivel fizethetünk, de utána törleszteni kell?
- 2) Olvassuk el 2Kor 5:18-21 szakaszát! Krisztus az egész világ bűneiért meghalt, akkor miért nem üdvözül mindenki? Miért igaz az, hogy az ember saját döntése határozza meg: üdvösségre jut-e a kereszt által, vagy pedig Jézus hatalmas áldozata dacára is elvész?
- 3) Nevezzünk meg néhány dolgot a „világi bölcsesség” tárházából, ami Isten szemében „bolondság”! Mi a helyzet például azzal a gondolattal, hogy a nagyszerűen megtervezett és szépséges természet világa csak véletlen folytán jött létre? Vagy pedig a semmiből alakult ki az univerzum? Még milyen példákat mondhatunk?
- 4) Térjünk vissza a keddi rész utolsó kérdéséhez! A cselekedetek általi megváltás gondolata miért értelmetlen, téves, ellentétes a megváltási tervvel?

ANDRÉ ÉVA:

A PRÉDIKÁTOR

Súlyos teher nyomja vállát.
A harcokban ő jár élen,
ezért minden lépésébe
beleszövi aggodalmát.

Úgy érzi: egymaga kevés.
Imája oly halkán száll fel,
szeme csak közelre lát el,
szíve gondtól, bajtól nehéz.

Testvér, legyünk segítségé!
Bár vele mi nem mehetünk,
de imát érte küldhetünk,
hogy ismét nézzen az égre,

felejtse el aggodalmát!
Segítsük őt munkájában,
forró, buzgó imádsággal!
S így segít az égi Barát.